

חמאור שבמורה

מעט מן האור דוהה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת יב' סיון התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:32	20:23	י-ם
19:30	20:21	ת"א
19:33	20:24	חיפה
19:30	20:21	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

וודא שאתה לומד חדש מידי יום, אחרת לא התקדמת כלל

מידותיו היו הפלא ופלא. מארי **סאלם יעקב הלוי** זצ"ל ונהג כבוד בכל אדם, וגם אם ארע שביישהו מפני **דבקות בנורא**, והאריכות בתפלתו. הוא זצ"ל לא היה מגיב כלל. ופעם בחזרתו מלימודיו בכולל, רכב שנסע בסמוך הפילו בטעות ונחבט בגופו הטהור.

הנהג יצא במהירות **לדאוג לשלמו** ולפייסו. אך הוא זצ"ל הרגיעו ואמר: הכל מן השמיים, זה העונות שלי...

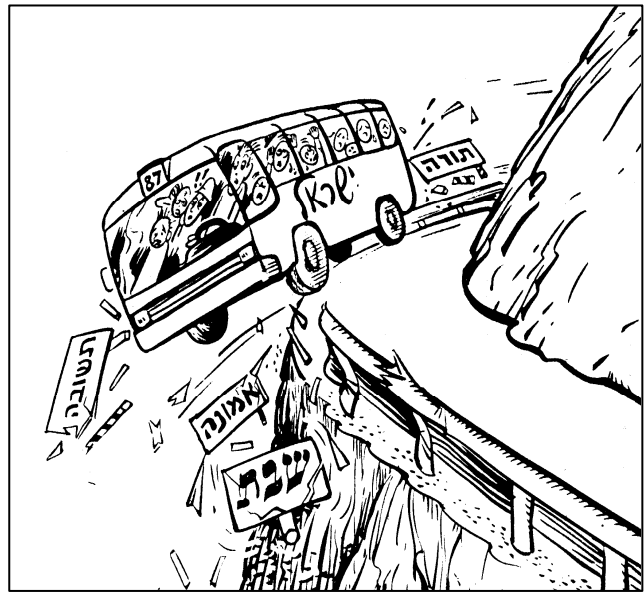
פסח שני מלמדנו שאין מצב אבוד, ותמיד אפשר לתקן ולהשלים. אפילו מי שהיה טמא, או מי שהיה בדרך רחוקה, ואפילו אם זה היה 'לכם' מרצונו של האדם, בכל-זאת אפשר לתקן.

חמור ושועל החליטו להיות שותפים ולחפש ביחד אוכל. לפתע בא מולם אריה רעב. נבהלו מאוד, אבל השועל לא איבד את עשתונותיו. הוא ניגש לאריה ולחש לו באוזן שהוא **יכול לסדר** כך, שהחמור לא יברח, וזאת בתנאי שהוא יוכל ללכת לדרכו.

האריה הסכים, והשועל חזר אל החמור ושכנע אותו **להינס למלכודת** שהכינו הצידים. הסכים החמור ונלכד. ראה האריה שהחמור כבר לכוד, ניגש לטרוף את השועל... **העולם גלגל**, בסוף אדם מקבל מידה כנגד מידה.

ובהם נהגה יומם ולילה החל משחר נעוריו של **שבתי שמואל** זצ"ל שקד על דלתות התורה ללא הפוגה, וזכה לסיים את הש"ס כולו עוד **קודם ימי חתונתו**. לימים היה מספר בערגה וגעגועין לימי הנעורים, היאך היתה אהבת התורה בוערת בעצמותיהן של בני ירושלים תוך כדי שהינו מוסיף לספר על הטהרה אשר שרתה באותו דור,

עד כי בעת שהיו רוצים לקבל ילד לחיידר, היה המלמד מביט בפני הילד, ואם ראה כי **פניו נקיות** הם מדברים לא טהורים רק אז היה מקבלו לכיתה.

כל אדם שמכור להימורים, יהיה מוכן להתערב איתן שהוא איננו כזה....

הגאון רבי ששון לוי זצ"ל נהג להתרחק ככל יכולתו מלראות או לשמוע חילולי שבת. פעם בשבת קיציית חשו פתאום בני ביתו חם עז ומחנק שממלא את כל הבית, דבר שלא תאם את **דידתם הנעימה** והמאווררת. כשנפנו לבחון מה סיבת החם הלזה, התברר להם, כי רבי ששון סגר בכוונה תחילה את כל הלונות הבית ואף הגיף את התריסים. ולשאלתם לפשר הדבר השיב: "מאחר חלונות ביתנו יושב אדם מחלל שבת ומפעיל את מכונתו. להוכיחו-איני יכול, אבל לשמוע את כל **חילול השבת**- זאת בוודאי איני יכול לסבול. לכן בחרתי לסגור היטב את החלונות, כדי שקול חילול השבת לא יחדור אל ביתנו. וכאשר היה לו צורך לצעוד דרך רחובות הפתוחים לנסיעה בשבת, היה מאריך את דרכו וצועד דרך סמטאות צדדיות, כדי שאוזניו לא יקלטו את רעש המכוניות. ואם ארע ולא יכול להתחמק מללכת ברחוב עצמו, היה מפזם לעצמו בקול רם **מיות של שבת**, כדי ששום שמץ של קול חילולי השבת לא יגע אל אוזניו.

עניינים רבים שאיננו מודעים אליהם גורמים לנו לפרש את המציאות בשונה מהעובדות.

אם הגעת להחלטה עמוקה להשתנות- הדבר ישפיע בצורה חיובית על כל חיין

נקודה למחשבה

היה מלך אחד שהיה אוהב כל מיני דברים שיש בהם קסם, הפתעה ופנטזיה, והיה מבטיח הרבה כסף למי **שיצליח להרשים** אותו. באו כל מיני קוסמים ולהוטונים והיו זוכים אצלו מפעם לפעם במטבע זהב על שהצליחו לרתק אותו בלהטוטיהם. יום אחד הגיע אליו בן אדם ואמר שהוא מוכן להראות למלך **דבר מיוחד במינו** ותמורת הקסם הוא דורש חמישים מטבעות זהב. - חמישים מטבעות זהב? סכום כל כך גדול, למה זה מגיע לך? שאל המלך.

כי אני אראה לך את הקסם חמישים פעם וכל פעם תתפעל מחדש. המלך הסכים ואדם הוציא מכיסו קופסה ובה מחטים. הלך לעץ הקרוב נעץ בה מחט אחת והתרחק מהעץ מרוק של חמישים מטר בקירוב. - שים לב אדוני המלך, אמר תוך שהוא שולף מחט אחת מהחבילה שבקופסה וזורק אותה לכיוון העץ. **ראה זה פלא**, המחט עפה ונכנסה בדיוק לתוך חור המחט הנעוצה בעץ. כל מי שחזה בקסם הזה לא האמין למראה עיניו והמלך עצמו היה מאוד מרוצה. - שים לב אדוני המלך, הנה המחט השנייה.

אמר האיש וזרק את המחט השנייה כשהוא מצליח להשחיל אף אותה אל חור המחט הנעוצה בעץ. כך לעיניהם המשתאות של המלך ופמלייתו הצליח האיש להשחיל חמישים מחטים ממרחק רב אל חור המחט הנעוצה בעץ. - יפה אמר המלך, אכן מגיע לשלם לך חמישים מטבעות זהב אך יחד עם זאת אני מצווה **להלקותך** גם בחמישים מכות. - על מה ולמה אתה מצווה להלקותני, אדוני המלך זעק האיש. - על כך, השיב המלך, - על כך שאדם מוכשר כמון מבזבז את כשרונו על שטויות...

נצל את כשרונותיך לדברים חשובים. שעומדים **ברומו של עולם**, תפסיק להתעסק בשטויות. (העורך)

סיפר חתנו הגאון רבי **יעקב אוהיון**: בבין הזמנים היה צריך רבינו רבי **ניסים טולדאנו** זצ"ל ללכת להתפלל מחוץ לשיבה, באחד מבתי הכנסיות שבעיר. שבת אחד נטפל אליו אדם שהיה מר נפש בגלל צרות שהיו בביתו ל"ע והתחיל **להתווכח** איתו, בהתחלה בשאלות מהחומש לראות שהוא ידען יותר מהראש ישיבה, ולאחר מכן מהתנ"ך למצוא כל מיני מקומות שאולי ראש הישיבה לא בקי בהם. וכשזה לא עלה בידו **החל לצעוק** עליו ולהאשים אותו בכל מיני האשמות. ואז אמר לי רבנו, תעשה טובה ותקדם הביתה, אני כבר אסתדר איתו.

אני פחדתי מה הולך להיות שם, ואז ראיתי כי אותו אדם החל לקלל אותו **בקללות נמרצות** רח"ל. והוא עמד ושתק ואמר לו כן אתה צודק, אני מקבל ומקבל. אני לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, מצד אחד רבנו ציווה עלי ללכת לבית ומצד שני. כבוד ת"ח. בסוף אותו אחד הלך לו, וניגשתי מיד לרבנו להתנצל על **שלא מחיתי** בכבוד תורה. ענה לי: "לא נורא זהו כבוד התורה שאני שומע חרפתי ושותק".

כשם שהבטה בעין טובה על אדם אחר פועלת עליו לטובה,

כן למרבה הצער גם ההפך.

למה נתגלגלה סיבה "אנחנו טמאים לנפש אדם, למה ניגרע לבלתי הקרובים את קרבן ה' במועדו" **צערם** היה על שנתגלגלה להם סיבה של טומאה ובגללה עליהם להיות נפרדים ורחוקים מהכלל ולא להקריב קרבן עם כלל-ישראל.

כאשר נפטרה ביתו של הרב **אליהו דוד רבינוביץ'** תאומים (האדר"ת), רבה של ירושלים, שהיתה יראת ה' במאוד, הוכרזו שההללויה תהיה בשעה אחת בצעהריים. בהגיע השעה היעודה התאסף **קהל עצום** ליד הבית ורק אביו של הנפטרת עדין לא נראה. בני הבית סיפרו כי הרב הסתגר בחדרו ואי אפשר להוציאו משם. הנוכחים ממהו על הדבר כי האדר"ת היה ידוע בהקפדתו להגיע בזמן המדויק לכל אירוע. רק כחלוף מחצית השעה יצא מחדרו ואמר לקהל הנוכחים: "שאחר ש'חייב אדם לברך על הרעה- כשם שמברך על הטובה', עשיתי **חשבו נפש** וראיתי שעדין לא הגעתי למצב שבו אוכל לברך ברכת 'ברך דייני האמת' בפטירת ביתי באותה הרגשה כפי שברכתי ברכת הוידה שעה שנולדה, לכן הוצרכתי לאותן דקות כדי **לעבוד על עצמי** ועל מידותי ולהגיע להרגשת אמירת ברכה 'כשם שמברך על הטובה'."

המתעלם מהצורה הקטנה מסתכן בצורה הגדולה

פעם ישב כ"ק האדמו"ר מגור **רבי אברהם מרדכי זצ"ל**, בצעירותו, בשיעורו של אביו בעל ה"חידושי הרי"ם". התקשו התלמידים להבין דבריו העמוקים. פנה בעל חידושי הרי"ם אל בנו בשאלה: "גם אתה אינך מביין?" עשה בנו תנועה בכתפו כמסכים להתנחו של אביו. ואולם כאשר יצא אביו מן החדר הסביר בנו לתלמידים יציא חידושי אביו בטוב טעם ודעת. שמע אביו מבחון את דבריו **וישאלו בפליאה** מדוע לא השיב בחיוב כאשר שאלו אם הבין?

התנצל רבי אברהם מרדכי ואמר: "אלמלי שאל אבא אם אני מביין, הייתי מאשר את הדבר. עתה ששאל אם גם אני לא מביין, לא יכולתי לסתור דברי אבא ולומר להיפך..."

תליון ונידון למוות הולכים בבוקר התליונה ליער לעמוד התליונה. בחוץ משתוללת סופת שלגים עזה. מתלונן הנידון: איזה קור כלבים. משיב לו התליון: אתה מתלונן? **אני עוד צריך לחזור**

"משולח ננוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים" הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

"דבר אל אהרן ואמר אליו בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (במדבר יב, א).

המפרשים שואלים (יעו"ו) בפירוש אור החיים הקדוש ד"ה צריך לדעת) מדוע נקטה התורה לשון **"בהעלתך את הנרת"** לכאורה היה לה לומר "בהדליק את הנרת". אחד הביאורים הוא שהתורה בא לרמוז שכשם שלא מספיק רק להדליק את הנרות בבית המקדש ולהניחם כך אלא יש לדאוג שימשיכו לדלוק ויוכלו להדליק מהם נרות אחרים מבחינת "שלהבת עולה מאליה" (תורת כהנים יג, ז. הובא ברש"י), כך גם תלמיד חכם המלמד תורה לתלמידים צריך לשים לב שלא יאמר את דברי התורה בעזרה קרירה ויולך לו לדרכו, אלא ישתדל להעביר לתלמידיו את החום ההתלהבות והחשק שיש לו לדבוק בשכינה ולקיים את המצוות בשמחה, עבדו את ה' בשמחה (תהילים ק, ב), עד שהתלמידים בעצמם יוכלו להדליק ולהאיר גם אחרים מבחינת טופח על מנת להטפוח (יעו"ו) ביו"ד סימן קכ"ט סי"ג).

ובספר "שבילי חיים" לגאון רבי חיים אלעזרי (אב"ד בקנטון), ביאר שנקטה התורה לשון **"בהעלתך"** לפי שבמהות הנפש הישראלית עפונה וגנוזה האפשרות לעלות ולהתעלות בתורה ויראה, אלא שהמציאות הקשה מעכבת, ומשום שהאור כבר נמצא בעין ויש רק צורך בהגדלתו והעלאתו, נקטה התורה לשון **"בהעלותך"** – ולא **"בהדליקך"** לפי שהדלקה מורה על יצירת דבר חדש לגמרי שלא היה קיים עד עכשיו. הכהנים נצטוו להגדיל ולהעלות בנפשו של האדם הישראלי את אותו האור החבוי בה מומן, כי בכל יהודי טמון ניצוץ קדוש ועלינו רק להאיר ולהעיר אותו, אם תעירו **ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (שיר השירים ב, ז),**

וכדברי רבותינו (סנהדרין מד ע"א) ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא, על אף שהוא שבור ורעוץ ברוחו, אין הקדושה נפקעת ממנו וחובה על מורי העם שבכל דור לתקן את ההורס, ולרפא את השברים למען קידוש שמו הגדול.

שבת שלום ומבוך לכל בית ישראל

וגם כי הרהב ולדים, הגדולים מטיעים מעט בעל טפול הקטנים, ובמשפחה קטנה הילדים מתגדלים מפנקים ואינם משתתפים בעל הבית, ואחר כך סובלים מאד ממה **שלא התרגלו** בעל ובעזר לאמא, ודורשים חיים קלים אשר לא ישיגום, ונעצבים מתוחים תמיד.

תן אמון ברב שלך - וזו תראה ברכה

מנהג מעניין היה אצל רבי **שמחה זיסל זצ"ל** לאחר שהיה מסיים את שיעורו הכללי. סבבו היו מתגודדים אז בחורים רבים בכדי לעמוד על עומק דבריו ולשאלו בעניין השיעור. **מטבע הדברים**, כשהיה עונה לבחור מסוים על שאלתו, היה בחור נוסף מן העבר האחר פונה אליו בשאלה, במקרה כזה היה **מפנה** את כל גופו עבר השואל, ולא את ראשו בלבד, כדרך העולם.

הדבר מפליא שבעתים, בהתחשב בכך שהיה זה בשנותיו האחרונות, שלמרות חולשתו הרבה לא **שינה ממנהגו**, והיה טורח להטות את כל גופו לעבר הפונה.

כל העלונים: hamaor.net

רבי אליהו ראטה זצ"ל שמע אי פעם דבר צחות מהגאון הירושלמי רבי **בינוש פינקל זצ"ל** ראש ישיבת מיר. הוא אהב לחזור עליו בחיך בפני למדנים שלא נתברכו בחשק ללימוד הבקיאות: "כשיגיע אחד מאותם למדנים לב"ד של מעלה, לאחר אריכות ימים וישאלו אותו שאלות **בחומש**, ויענה ויאמר, ש'חושם זה בשביל ילדים קטנים בחדרים'.

כשישאלו אותו **בניד**, יאמר שבישיבות אין לומדים נ"ך. וכשיבנו אותו **דף גמרא**, יאמר שלא הורגלו בישיבות ללמוד דפים, אלא מאי? 'הגידו נא סברא ותראו שאני יכול לומר את ההיפך...'

רשימת תפוצה info@hamaor.net

שתי נשים וכולות בשוק, התייצבו לפני רבי ברוך **מרדכי מבבוריסק זצ"ל** לדין תורה. שמע רבי מרדכי את טענותיהן ופסק לטובת אחת מהן. האשה שהייתה בדין כעסה והחלה להטיח בו דברי זלזול וקללות. כאשר שמעה הרבנית את צרור הקללות פנתה אל בעלה ושאלה: "מדוע אינך מגרש את המרשעת מן הבית?" חייך רבי ברוך והשיב לה: "אל תתרשמי מדבריה, היא **אומרת זאת רק כלפי חוץ**, אין היא מתכוונת לכך ברצינות...". שמעה הרוכלת את הדברים, התקצפה עוד יותר והגבירה את שטף הקללות.

פנה אליה רבי ברוך מרדכי ואמר: "אמרי נא, האם את חפצה שיהיו לך בני כמניו?" "הוי, הלואי, מי יתן!" השיבה האשה. חייך הרב לעבר הרבנית ואמר: "עכשיו את רואה שהיא איננה מתכוונת לכך ברצינות..."

הרואה חלום רע שצריך להתענות, זהו דווקא כשנפשו עגומה עליו ביותר, ויודע שאם יתענה ויפשפש במעשיו ימצא **מנוח ומרוגע לנפשו**, אבל מאן דלא קפיד לא קפדינן בהדיה שדברי חלומות לא מעלים לא מורדין. ובפרט תלמידי חכמים שעוסקים בתורה ראוי להם **להימנע** מלקיים תעניות וסיגופים כדי שהתענית לא תפריע להם בלימוד התורה.

להרבות בתפילה ונעשה פסח לה" תקנתו של האדם שנתרחק ממנו יתברך היא **להרבות בתפילה** ובתחנונים. זה משמעו של 'פסח', מלשון פה-פח. ואז יזכה להתקרב אל ה'.

קמצן ומשפחתו הגיעו לחו"ל, נכנסו לבית מלון והתעניינו כמה עולה לשכור חדר. "מאה דולר ללילה" ענה לו פקיד הקבלה. "יש משהו יותר זול?" שאל הקמצן, פקיד הקבלה: "קומה ראשונה עד חמישית: מאה דולר ללילה, קומה חמישית עד עשירית: חמישים דולר ללילה, מקומה עשירית עד חמש עשרה: רק עשר דולר ללילה".

הקמצן הסתובב ועמד לעזוב, פקיד הקבלה שאל: "מה קרה אדוני, המלון שלנו יקר מדי בשבילך?" הקמצן: **"לא, הוא נמוך מדי"**.

לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת וחי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, שרון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יוחאי בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוניס, יעקב בן טטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אלעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אור מורי הרב יוסף אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מרת הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**